



Győri Ítéltábla

Az ügy száma:

Pf.I.20.055/2026/4.

A felperes:

Felperes1 (Cím2)

A felperes jogi képviselője:

Kummer Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kummer Ákos ügyvéd

(cím3)

Az alperes:

Alperes1

(Cím1)

Az alperes jogi képviselője:

Dr. Kovács Loránd Ügyvédi Iroda; ügyintéző: dr. Kovács Loránd ügyvéd

(cím5)

A per tárgya:

jóhírnév megsértése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Székesfehérvári Törvényszék, 14.P.20.280/2025/11. sz. ítélet

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

alperes; 12.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi az alperest, hogy tizenöt napon belül fizessen meg a felperesnek 76.200 (hetvenhatezer-kettőszáz) forint másodfokú perköltséget.

Kötelezi az alperest, hogy az államnak fizessen meg 96.000 (kilencvenhatezer) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

Az államnak járó fellebbezési illetéket a jelen ítélet keltétől számított 60 napon belül kell a Nemzeti Adó- és Vámhivatal 10032000-01070044-09060018 számú illetékbevételei számlájára megfizetni. A fellebbezési illeték megfizetésekor a jelen bíróság megnevezését, a bírósági ügyszámot, valamint a fizetésre kötelezett adóazonosító számát/jelét közleményként fel kell tüntetni.

Az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság által megállapított és a felülbírálat alapjául is szolgáló tényállás szerint az alperes a kiadója, a www.hirportal1.hu internetes oldalnak, amely Helység1 és környéke egyik legismertebb, legolvasottabb hírportálja. Itt jelent meg 2022. május 9-én a <https://www.hirportal1.hu/megnevezes1botrany-a-part1-kongresszuson-igy-tiltakozott-a-nemi-eroszak-ellen-az-aldozat-elettarsa> elérési úton a „Botrány a párt1-kongresszuson: így tiltakozott az erőszak ellen az áldozat élettársa” című cikk. A cikk leadjében leírta az alperes, hogy 2022. májusában, az akkor tartott tisztújító kongresszuson „fantomszervezetek tucatjai támogatták” politikusi újraválasztását pártunk elnöki tisztségére. Az írás konkrét számokat is közölt, rögzítve, hogy a tisztújító kongresszusra küldött delegáló szervezetek közül nem kevesebb, mint 91 esetében „egészen nyilvánvalóan fantomszervezetekről van szó”, sőt azt is rögzítette, hogy ezen szervezetek létrehozása okán „felmerül az okirathamisítás gyanúja is”.

[2] A sérelmezett állításokat az alperes a [hirportal2](#) cikkéből vette át és linkelte is a cikket a perbeli médiatartalom végén.

[3] A felperes a [hirportal2](#), illetve a [feol.hu](#) szerkesztősége ellen is sajtóhelyreigazítási pert indított. A Fővárosi Ítéltábla a 2.Pf.20.561/2022/4. számú ítéletével,

a Győri Ítéltábla a Pf.I.20.123/2022/4. számú ítéletével helyreigazítás közlésére kötelezte az internetes oldalakat, hírportálokat.

[4] A valótlan tény híresztelésével az alperes súlyosan rombolta a felperes társadalmi megítélését, ezáltal jóhírnevét megsértette.

[5] A felperes keresetében annak megállapítását kérte, hogy az alperes megsértette a jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.hirportal1.hu internetes oldalon 2022. május 9-én a „Botrány a pártl-kongresszuson: így tiltakozott az erőszak ellen az áldozat élettársa” címmel megjelent cikkben valótlanul híresztelte, hogy a pártl 2022. május 7-i tisztújító kongresszusán fantomszervezetek tucatjai támogatták politikusl újraválasztását. Kérte továbbá a felperes, hogy a bíróság kötelezze az alperest 600.000 forint sérelemdíj, valamint annak 2022. május 10. napjától a kifizetés napjáig járó, a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamat, valamint perköltség megfizetésére.

[6] A felperes érvényesíteni kívánt igény jogalapjaként a Ptk. 2:42. § (2) bekezdését, a Ptk. 2:43. § d) pontját, a Ptk. 2:45. § (2) bekezdését, továbbá a 2:51. § (1) bekezdés a) pontját jelölte meg. A sérelemdíj fizetésére a Ptk. 2:52. § (1)-(3) bekezdése alapján kérte kötelezni az alperest, a késedelmi kamatigényét a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésére alapította.

[7] A felperes állította, hogy a sajtóhelyreigazítási perekben megállapítást nyert, hogy a cikkben közölt állítások tényállításnak minősülnek. A cikkben szereplő személyek közszereplőnek minősülnek és a tevékenységükkel összefüggésben a véleményalkotás során a túrési kötelezettségük magasabb, ez a túrési kötelezettség azonban nem terjed ki a hamis tényállítások közlésére. A felperes az alkotmánybírósági gyakorlatra hivatkozással kiemelte, hogy közszereplőről sem lehet valótlan és sértő kijelentéseket tenni jogszerűen, a bizonyíthatóan hamis tények ugyanis nem állnak alkotmányos védelem alatt, a valótlan tényállítások, híresztelések tekintetében egy közszereplőnek sincsen fokozott túrési kötelezettsége. [7/2014.(III.7.) AB határozat, 13/2014.(IV.18.) AB határozat, 5/2015.(II.25.) AB határozat, 3217/2020.(VI.19.) AB határozat, 3111/2022.(III.23.) AB határozat]

[8] A felperes álláspontja szerint egy népszerű médiafelületen egy politikai párttal kapcsolatban tett perbeli állítás, kifejezetten alkalmas a közvéleményben kialakult kép hátrányos megváltoztatására. A felperes hangsúlyozta, hogy egy párt életében kiemelt fontosságú a szavazás, az elnökválasztás demokratikus jellege és alapvető feltétel a közbizalom megléte. A felperes állítása szerint a per tárgyává tett közlések az elvárható gondosságot nélkülöző, sőt kifejezetten rosszhiszemű módon történő nyilvánosság felé való közvetítésével az alperes olyan jogsértést követett el, mely indokolja a jogsértés megállapítását és sérelemdíj fizetésre kötelezést.

[9] A sérelemdíj összegszerűségével kapcsolatban kifejtette, hogy az nem tekinthető eltúlzottnak az elszenvedett sérelem, az okozott immateriális hátrány kompenzálásaként, figyelemmel a jogsértés súlyára, felróhatóságára, a jogsértés ismétlődésére, a felperesre gyakorolt hatására, valamint céljára, arra, hogy a lejárátás

szándékával, célzatosan jelentette meg az alperes. A felperes álláspontja szerint a közlő tudattartalmának is jelentőséget kell tulajdonítani, rosszhiszeműsége is értékelendő.

[10] A felperes hivatkozott a bírósági joggyakorlatra és kiemelte, hogy az alperes köteles a közügyekre vonatkozó, közszereplőkkel, politikusokkal, közhatalmat gyakorlókkal kapcsolatos információkat felkutatni, azokat a valóságnak megfelelően közölni, felelősséggel tartozik azért, hogy a médiafogyasztókat ne vezesse félre. A felperes kiemelte, hogy az alperes úgy állított valótlaniságot, hogy meg sem próbálta ellenőrizni a megjelentetett cikk valóságtartalmát, melyre figyelemmel a jogsértés megállapítása, sérelemdíjban való marasztalás nem mellőzhető.

[11] A felperes álláspontja szerint a sérelem bekövetkezését, a megítélésük hátrányos megváltozását bizonyítás nélkül köztudomású tényként kell elfogadni, a hátrány bekövetkezését külön bizonyítani nem kell. A felperes állította, hogy az alperesi cikk miatt komoly sérelem érte, a cikket rengetegen olvasták, a Helység1 környéki tagokhoz többször érkezett emiatt kérdés, rosszalló megnyilvánulás ismeretlenek részéről, a tagoknak folyamatosan magyarázkodniuk kellett az alperes által leírtak miatt.

[12] A felperes kiemelte a sérelemdíj kompenzációs, valamint a magánjogi büntető funkcióját is.

[13] A felperes érvelt azzal is, hogy nagyszámú internetes sajtóterméket működtető médiaholding alperessel szemben kisösszegű sérelemdíjnak szankciós vagy elégtételt adó hatása nincsen. Rámutatott, hogy az alperes árbevétele évek óta jelentősen meghaladja az 50 milliárd forintot. E körülmények is alátámasztják az egyébként szokásosnál nem magasabb összegű sérelemdíj iránti követelést.

[14] Az alperes ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. Az alperes a kereset elutasítását az alapján kérte, hogy nem állapítható meg a jóhírnévhez való jog megsértése a sérelmezett közlés vonatkozásában, mivel a sérelmezett közlés objektíve sértő tényállítást nem tartalmaz, a közlésnek nincs sértő jellege. Egy tényállítást kifejező közlés csak akkor minősül személyiségi jogot sértőnek, ha a közmegítélés szerint alkalmas a sértett társadalmi megítélésének hátrányos befolyásolására, ennek megítélésénél nem az érintett személy szubjektív megítélésének van jelentősége.

[15] Az alperes álláspontja szerint a felperessel, mint politikai párttal szemben éles bírálatok, állítások fogalmazhatók meg, fokozottabb az érintettek tűrési kötelezettsége. Az alperes kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a politikai történéseket a maguk összességében értelmező polgárok a vita érintettjei, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásra hajlamos jellemzőivel.

[16] Az alperes jogi álláspontja szerint a személyiségi jog megsértésének nem automatikus jogkövetkezménye a sérelemdíj alkalmazása, ha a jogsértés egyben nem járt nem vagyoni sérelemmel. (BH 2016. 241 számú eseti döntés) A cikk jogsértőnek állított részei miatt a felperest nem érte olyan nem vagyoni hátrány, ami sérelemdíj megítélésére alapot adna, a felperes ilyen hátrány bekövetkezését nem bizonyította. Az alperesi álláspont szerint

a felperes által megjelölt mértékű sérelemdíj mellett nem elegendő a köztudomású tények alapján megállapítható sérelemre hivatkozni. Az alperes vitatta, hogy a felperes iránti közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben csökkentették volna. Az alperes kiemelte, hogy a sérelemdíj összegszerűségének meghatározásánál a bíróságnak mérlegelnie kell a közléssel érintett személynek okozott hátrány mértékét és a közlés konkrét hatásait is.

[17] Az alperes álláspontja szerint a követelt sérelemdíj eltúlzott és a sérelemdíj mértéke szempontjából jelentősége van annak, hogy milyen személyiségi jogsértés történt, és a csak időleges pszichés hátrányt okozó jogsértések kompenzálására többnyire néhány százezer forint összegű sérelemdíjat is alkalmasnak ítél a bírói gyakorlat.

[18] Az alperes kiemelte, hogy a sérelemdíj elsődleges funkciója a személyiségi jogsértés vagyoni elégtétellel történő kompenzációja és csak másodsorban a magánjogi büntetés. Az alperes kérte értékelni, hogy a valótlan és sértő tényállítások jogi értékelése is megváltozott, a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 226. §-ának 2023. június 2. napjától hatályos (3) bekezdése szerint.

[19] Az alperes sérelemdíjban való marasztalása esetén késedelmi kamatfizetésre kötelezés nélkül kérte megállapítani a sérelemdíj összegét a jelenkori értékviszonyok alapján.

Az elsőfokú bíróság ítéletével megállapította, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát azzal, hogy az általa üzemeltetett www.hirportal1.hu internetes oldalon 2022. május 9-én napján a „Botrány a párt1-kongresszuson: így tiltakozott az erőszak ellen az áldozat élettársa” című cikkben valótlanul híresztelte, hogy a felperes 2022. május 7-i tisztújító kongresszusán fantomszervezetek tucatjai támogatták politikus1 újraválasztását. Az elsőfokú bíróság kötelezte az alperest, hogy 15 napon belül fizessen meg a felperesnek 600.000 Ft-ot és annak 2022. május 10. napjától a kifizetés napjáig járó a késedelemmel érintett naptári félév első napján érvényes jegybanki alapkamattal megegyező mértékű késedelmi kamatát, valamint 76.200 Ft perköltséget, továbbá az állam javára 58.500 forint feljegyzett illetéket a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napig.

[20] Az ítélet indokolásában az elsőfokú bíróság kiemelte az Alaptörvény IX. cikk (1) bekezdését, a IX. cikk (2) bekezdését, a IX. cikk (4) bekezdését, továbbá a Ptk. 2:42. § (1) bekezdését, a 2:43. § d) pontját, és a 2:45. § (2) bekezdését.

[21] Az elsőfokú bíróság a felperes által előadott, alperes által nem vitatott és egyébként okirattal igazolt tényállítás alapján állapította meg, hogy az alperes a kiadója a www.hirportal1.hu internetes oldalnak, mely internetes oldalon 2022. május 9. napján a sérelmezett cikk jelent meg. Az alperes nem vitatta, hogy a kifogásolt írással kapcsolatban már volt korábban folyamatban eljárás más bíróság előtt, és a sérelmezett kijelentéseket a bíróságok tényállításnak minősítették. Az alperes e perben nem vitatta, hogy a sérelmezett kijelentések nem véleménynyilvánításnak, értékítéletnek, hanem tényállításnak minősülnek. A felperes állításával egyezően állapította meg az elsőfokú bíróság, hogy a cikkben megjelent kijelentés híresztelésnek minősül, mivel azt az alperes a [hirportal2](#) cikkéből vette át.

[22] Az Alaptörvény hivatkozott rendelkezésiből és a Ptk. 2:44. § (1) bekezdéséből azt a következtetést vonta le az elsőfokú bíróság, hogy a közéleti szereplők személyiségi jogai a közügyek szabad vitatását biztosító alapjogok gyakorlása során szükséges és arányos mértékben korlátozhatók. A közügyek vitatásához fűződő társadalmi érdek kiemelkedő alkotmányos jelentőségére figyelemmel a közéleti szereplők személyiségének védelmében a szólás- és sajtószabadság szűkebb körű korlátozása felel meg az Alaptörvényből levezethető követelményeknek.

[23] A sajtó- és véleménynyilvánítás szabadsága kiemelt védelmet élvez, tekintettel a demokratikus jogállam fenntartásában, a demokratikus közvélemény kialakításában betöltött kiemelkedő szerepére. A társadalmi, közéleti viták szabadsága nélkül nincs demokratikus közvélemény és demokratikus jogállam.

[24] Rámutatott az elsőfokú bíróság a sajtó alapvető feladatára, miszerint a közéleti szereplőket, a közhatalom gyakorlóit ellenőrizze, a közügyek alakításában résztvevő személyek és intézmények tevékenységét, működését bemutassa, és ennek során akár élesebb hangú kritikát, értékítéletet fogalmazzon meg. Az alkotmányjogi gyakorlat alapján azonban meg kell különböztetni a véleményt és tényállítást és a véleménynyilvánítással szemben a valótlan tényállítás nem élvez alkotmányos védelmet, ha a tény állítója tudta, hogy közlése valótlan vagy azért nem tudott annak valótlanságáról, mert a foglalkozása alapján elvárható gondosságot elmulasztotta. Alappal hivatkozott a felperes arra, hogy a demokratikus közéleti vita lényege, hogy annak szereplői a közéleti eseményeket tények mentén vitassák meg és nem fűződik társadalmi érdek ahhoz, hogy valóságalapot nélkülöző, tényekkel nem igazolható közlések jelenjenek meg sajtótermékekben.

[25] Az alperes nem vitatta azt a felperesi állítást, hogy a közölt tényállítások valótlanok, és azokat úgy jelentette meg, hogy nem kísérelte meg a közlés valóságtartalmának ellenőrzését.

[26] Helytállónak minősítette az elsőfokú bíróság az alperesi megállapítását, miszerint a polgárok tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásra hajlamos jellemzőivel, de jelen perbeli esetben nem a figyelem felkeltését célzó, kicsit túlzó véleménynyilvánításról, hanem valótlan tartalmú tényállításról van szó. Kiemelte továbbá az elsőfokú ítéletben a felperes által is hivatkozott bírói gyakorlatot, mely szerint a közszereplőket terhelő türeli kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások türéseire olyan esetben, amikor az alperes a kellő körültekintést elmulasztotta.

[27] Az alperes vitatására figyelemmel az elsőfokú bíróság azt is vizsgálatának tárgyává tette, hogy a valótlan tényállítás sértő jellege megállapítható-e. Az elsőfokú bíróság e tekintetben a felperes álláspontját, érvelését fogadta el.

[28] Megállapította az elsőfokú ítélet indokolásában a bíróság, hogy a cikkben szereplő állítások sértő jellege egyértelműen fennáll, hiszen az alperes a felperes megítélését alapjaiban befolyásoló demokratikus működés, a tisztségviselők választásának szabadságát kérdőjelezte meg, kiemelve azt is, hogy bűncselekmény gyanúja is felmerül. A sérelmezett kijelentés alkalmas arra, hogy egy párt megítélését negatívan befolyásolja, a vele szembeni közbizalmat rombolja. A fenti indokok alapján a közbizalom rombolása, mint felperest ért

hátrány is külön bizonyítás nélkül köztudomású tényként megállapítható. Ilyen jellegű jogsértések esetén a sértett szűkebb és tágabb környezete felé is magyarázkodásra szorul, mely külön bizonyítás nélkül is sérelemdíjat alapoz meg.

[29] Kiemelte az elsőfokú bíróság, hogy a felperes konkrét állításokat is tett a tekintetben, hogy milyen konkrét sérelem érte, a hátrány milyen magatartásokban nyilvánult meg, hogy rosszalló megnyilvánulások érkeztek a felperes irányába. E tényállításokat az alperes nem vitatta, az alperes vitatása e körben általános maradt.

[30] Az elsőfokú bíróság megállapítása értelmében a jelen perbeli esetben a jogsértés és az abból eredő hátrány nem tekinthető csekély mértékűnek, így a felperes sérelemdíj követelésének jogalapja fennáll. A felperes továbbá helyesen érvelt azzal, hogy a sérelemdíj mértékét a jogsértésből eredő köztudomású tények alapján is meg lehet határozni, a sérelemdíj megalapozásához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és azok értékelése is elegendő.

[31] A sérelemdíj mértékének meghatározása során, a Ptk. 2:52. § (3) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság értékelte a jogsértés súlyát, felróhatóságát, azt, hogy az információ tartalmát az alperes nem ellenőrizte, a jogsértés ismétlődő jellegét, a sértettre gyakorolt hatását.

[32] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj mértéket a magánjogi büntetési funkció és a preventív hatás érvényesülésére is figyelemmel határozta meg. Rámutatott, hogy a magánjogi jogkövetkezmény alkalmazása szempontjából nincs jelentősége annak, hogy a Btk. bizonyos feltételek fennállását büntethetőséget kizáró okként szabályozza. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a médiapiacra jelentős túlsúllyal rendelkező, ötvenmilliárd forint feletti éves bevétellel rendelkező céggel szemben a keresetben megjelölt összegnél kisebb sérelemdíj nem töltene be funkcióját.

[33] Az elsőfokú bíróság a sérelemdíj összegét Ptk. 6:532 §-ára figyelemmel a jogsértés idején irányadó értékviszonyok alapján határozta meg, figyelemmel arra, hogy a jogsértés időpontja óta nem következett be az értékviszonyokban olyan jelentős változás, mely indokolta volna az ettől való eltérést, ezért a Ptk. 6:48. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest késedelmi kamat megfizetésére.

[1] Az ítélet ellen az alperes fellebbezett; annak megváltoztatását elsődlegesen úgy kérte, hogy az ítéltábla a keresetet utasítsa el, másodlagosan a sérelemdíj megfizetésére kötelező rendelkezés mellőzését, harmadlagosan pedig a felperes részére fizetendő sérelemdíj 200.000 forintra mérséklését és kamatfizetési kötelezettségének mellőzését kérte. A másodfokú bíróság felülbírálati jogkörét a Pp. 369. § (3) bekezdésének c) és d) pontjaira alapította.

[2] Mindenekelőtt azzal érvelt, hogy a Ptk. 2:45. § (2) bekezdése szerinti jogsértés, a jóhírnév megsértése nem áll fenn, ugyanis a cikk nem tartalmaz olyan állításokat, melyek túrésére a politikai szereplőnek minősülő felperes ne lenne köteles. A sérelmezett közlések nem sértő jellegűek. Ennek kapcsán azt kell vizsgálni, hogy a felperes politikai értelemben

vett jóhírnevében keletkezett-e csorbulás. Kiemelte, hogy a közügyek demokratikus vitája során a vita érintettjei a politikai történéseket a maguk összefüggéseiben értelmező polgárok, akik tisztában vannak a pártpolitikai véleménynyilvánítások figyelemfelkeltésre és túlzásokra hajlamos jellemzőivel.

[3] Másodlagosan arra hivatkozott, hogy a jogsértésekkel okozott nemvagyoni sérelem a történeti tényállás fényében bagatell, így nincs indoka a sérelmek sérelemdíjjal kompenzálásának. Amennyiben az ítéltábla nem így látná, s a felperest ért sérelem kompenzálására sérelemdíj alkalmazását tartaná indokoltnak, erre az esetre azzal érvelt, hogy a sérelemdíj megítélt összege eltúlzott, az sérti a Ptk. 2:52. § (3) bekezdését, hiszen nem áll összhangban a politikai közszereplő felperest ért sérelemmel, a köztudomású tények alapján megállapítható hátrány kompenzációjával.

[4] Hangsúlyozta: a körülmények bírói mérlegelése adott esetben azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére. Ha nem állapítható meg, hogy a személyiségi jogsértéssel okozati összefüggésben a felperes oldalán nemvagyoni hátrány keletkezett, és a megállapított jogsértés tárgyi súlya nem kiemelkedő, az összes körülmény mérlegelése mellett a sérelemdíj iránti igény elutasítható. Önmagában a személyiségi jogsértés ténye az ítélezési gyakorlat szerint nem vonja maga után a sérelemdíj iránti igény megalapozottságát. A nemvagyoni sérelem bekövetkezése a sérelemdíj megítélésének feltétele, a jogszabály pedig csak a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a felpereseket. Utalt arra, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelentek, a felperest ért sérelmet ebben a hírfolyamban, a sajtóhíresztelések egyikeként kell értékelni. A kiadásában lévő különböző sajtótermékekkel szemben a felperes a párhuzamosan előterjesztett sérelemdíj követelés kapcsán ugyanazokra a tényekre és bizonyítékokra hivatkozott. A perbeli közlések az egyidejűleg több médiaplatformon megjelent, híresztelt sajtóanyagok körébe tartoznak, s egyéb peradat hiányában vélelmezni kell, hogy a felperest ért nemvagyoni sérelem azok együttes hatása, ami alacsonyabb sérelemdíj meghatározását indokolhatja. Ezen túlmenően a felperes maga sem határozta meg, mennyiben tekinti elkülöníthetőnek a bekövetkezett nemvagyoni sérelmet a többi platformon megjelent, azonos tartalmú közlések hatásától.

[5] Kiemelte, hogy a jogsértésként értékelt állítások nem a felperes személyiségét minősítik, hanem kifejezetten politikai tevékenységére vonatkoznak. Ráadásul a közvélemény a vonatkozásában újra megjelenő állításokat már eleve fenntartásokkal kezeli, kellő távolságtartással értékeli, ami ezáltal az okozott hátrányt is degradálja. Ekként a perbeli közlések tartalma általános tapasztalat szerint az átlagosnak mondható olvasót a felperesről alkotott benyomásában már nem befolyásolta, az irántuk fennálló közbizalmat a sérelmezett közlések jelentős mértékben nem csökkentették, a kijelentésekkel okozott nemvagyoni hátrány mértéke csekély, a személyiségi jogokat sértő közlések tárgyi súlya pedig nem kiemelkedő.

[6] Az alperes azzal is érvelt, hogy a közéleti témájú jogsértések esetén a bírói gyakorlat a sérelemdíj összegszerűsége körében nagyobb mértéktartást tanúsít. Emellett megismételte, figyelemmel kell lenni a Btk. 226. §-ának 2023. június 2-ától hatályos (3) bekezdése rendelkezésére is; ez büntethetőséget kizáró okként szabályozza a sajtótermék útján elkövetést; ellene egyéni jogsérelemnél kizárólag a személyiségvédelem polgári jogi szankciói vehetők igénybe. A törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi

eszközrendszer alkalmazásának felerősítését nem eredményezheti, a prevenció funkció a sérelemdíj összegének meghatározásánál nem válhat dominánssá.

[7] Hangsúlyozta, hogy a felperes közszereplő, így fokozott mértékben tűrni köteles a kritikus állításokat. Az Alkotmánybíróság 7/2014. (III. 7.) számú AB határozata elvi élel mondta ki, hogy a közszereplők a személyüket érintő, jellemzően a sajtóban megjelenő állítások magas szinten tűrésére kötelesek, melyben szűk körben a valótlan tényállítások tűrésére kötelezettsége is beletartozik. A 13/2014. (VI. 18.) és a 3217/2020. (VI. 19.) AB határozatok a közszereplőket érintő állítások fokozott tűrés kötelezettségének határait ugyancsak tágan határozták meg. Emellett értékelni kell azt a köztapasztalású tény, hogy az elmúlt években a közbeszéd mindennapos témájává vált a politikai szereplők közéleti magatartása, a politikai témákban átlagosan tájékozott hírfogyasztók összessége által képviselt „közvélemény” lényegében hozzászokott az ilyen állításokhoz és más megnyilvánulásokhoz.

[8] Az alperes kiemelte, hogy a felperesnek lehetősége volt a megfogalmazott közlések cáfolatára, másrészt pedig a jogsértő vállalkozás gazdasági életben betöltött szerepe és a sérelemdíj összege között „magánjogi büntetés” céljából összefüggés nem állítható fel. Kiemelte továbbá, hogy ma már a közölt hírek aktualitása nincs.

[9] Kérte végül az ítéltáblát, hogy a sérelemdíjat a jelenkori értékviszonyokhoz igazodóan határozza meg, így a késedelmi kamatfizetési kötelezettséget a marasztalási összeg után mellőzze.

[10] A felperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérték. Álláspontja szerint a törvényszék a per eldöntése szempontjából releváns tényállást helyesen állapította meg, a feltárt bizonyítékokból pedig minden szempontból okszerű következtetést vont le.

[11] Kiemelte, az alperes perben vizsgálendő közlései nem véleménynyilvánítások, hanem tényállítások; ekként nincs jelentősége annak, közszereplőként köteles-e tágabban tűrni a kritikát és a véleménynyilvánítást. A közszereplőket terhelő tűrés kötelezettség nem terjed ki valótlan tényállítások megtételére; a nagy nyilvánosság előtt tett hamis, vagy nem bizonyítottan valós állításokkal szemben a közszereplők is sikerrel hivatkozhatnak személyiségi jogaik védelmére.

[12] Amit az alperes állított, az még büntetőjogilag is üldözendő, komoly jogsértés. Súlyos, a demokratikus választási folyamatok befolyásolására irányuló tevékenységgel vádolta meg őket. Mindkét állítása kirívóan sértő volt, ami a közvélemény előtt súlyosan rosszálló értékítéletet vált ki, és megkérdőjelezi még a demokráciához fűződő alapvető viszonyukat is. Az állítások nemhogy csorbítják, de kifejezetten rombolják társadalmi megítélését, ezért az általa igényelt sérelemdíj, pláne olyan fokú felróhatóság esetén, amit az alperes tanúsított, nemhogy nem eltúlzott, de különösebb kommentárt, részletes indokolást sem igényel. Az alperes célzatosan közölt hamis tényeket, magatartásának felróhatósága pedig kiemelkedő volt.

[13] A felperes szerint az Alkotmánybíróság gyakorlata [13/2014. (IV. 18.), 3217/2020. (VI. 19.) és 3111/2022. (III. 23.) AB határozatok] ugyancsak jogi álláspontját erősítik.

[14] Előadta, hogy a törvényszék a sérelemdíj mértékének meghatározásakor a Ptk. 2:52. § (3) bekezdésében felsorolt szempontokat helyesen mérlegelte, a mérlegelés szempontjai az ítélet indokolásából egyértelműen kitűnnek. A bírói gyakorlat egységes abban, hogy a sérelemdíj megalapozottságához a köztudomású tényekre alapított hivatkozás és annak értékelése is elfogadható. Az ilyen tárgyú perekben a Ptk. 2:52. § (2) bekezdése az igényérvényesítőt a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti, és megdönthető vélelmet állít fel a személyiségi jogsértés miatti hátrány bekövetkezésére. Ezért nem kötelesek bizonyítani az őket ért nemvagyoni hátrányt, az alperes ugyanakkor bizonyíthatta volna, hogy az általa sem vitatott jogsértéssel összefüggésben nem keletkezett a sérelemdíj megítélését indokoló nemvagyoni hátrány, vagy kimenthette volna a felelősség alól magát annak bizonyításával is, hogy magatartása nem volt felróható. Az alperes azonban sem a jogsértés eredményeként bekövetkező nemvagyoni hátránynak, sem a felróhatóságnak hiányát nem igazolta; meg sem kísérelte azt.

[15] Az alperes azon érvelésére, miszerint a megfogalmazott közlések cáfolatára „számos lehetőségük nyílt” volna előadta, hogy nincs olyan másik médiafelület Megye1ben, melynek az elérése akár csak megközelítené azt, amit az alperes a vaol.hu segítségével elér. Az utóbbi pedig a felperes álláspontját a legritkább esetekben sem közölte.

[16] Tény, hogy a sérelmezett közlés azonos időszakban más médiaplatformokon is megjelent, ugyanakkor valamennyi platformot az alperes üzemeltette, s üzemelteti jelenleg is. Jóhírnevük többszörös megsértése azért sem lehet érv a sérelemdíj iránti igény mérséklésére sem, mert ellenkező esetben az alperes saját felróható magatartására tudna előnyök szerzése végett hivatkozni. Az pedig, hogy a perben vizsgálendő hazug állítás újra és újra megjelent, nem azt eredményezi, hogy azt a közvélemény eleve fenntartásokkal kezeli, hanem éppen ennek ellenkezőjét.

[17] Kiemelte, nincs jelentősége annak, a jogalkotó a rágalmozás Btk.-beli tényállását miként módosította, s nincs szó arról, hogy a törvény szerinti büntethetőségi akadály a polgári jogi eszközrendszer alkalmazásának felerősítését eredményezné. Ilyen összegű sérelemdíj iránti igénynél a sérelemdíj prevenciós funkciója ugyan felmerül, de nyilvánvaló képtelenség, hogy dominánssá váljék.

[18] Hivatkozott arra is, hogy a sajtószervek a véleménynyilvánítás közvetítésében játszott kiemelkedő fontosságú alkotmányos szerepüket a szakmai szabályok megtartásával, felelősséggel kötelesek gyakorolni. Az a sajtószerv pedig, amely e szakmai szabályokat nemhogy nem tartja be, de súlyosan megsérti, semmiképpen nem hivatkozhat mentesülése érdekében arra, hogy az újságírók feladata éppen a közvélemény tájékoztatása.

[19] A felperes véleménye szerint nincs jelentősége annak, hogy a Ptk. 6:22. § (1) bekezdése szerinti ötéves elévülési időn belül igényüket mikor érvényesítik. Az időmúlás nem jár azzal a jogkövetkezménnyel, hogy emiatt a sérelemdíj nem, vagy csak alacsonyabb összegben lenne érvényesíthető; a sérelemdíj büntető funkciója hosszabb idő elteltével is

érvényesül, mert alkalmas arra, hogy a jogsértőt visszatartsa az újabb jogsértéstől, azaz az ellenőrizetlen, valótlan közlések nyilvánosságra hozatalától.

[20] Károsodása akkor valósult meg – figyelemmel a Ptk. 6:532. §-ára –, amikor a www.vaol.hu portálon a cikk megjelent. Mivel a sérelemdíj pénzbeli igény, arra a Ptk. 6:48. § (1) bekezdésének rendelkezései alkalmazandók, így nem mellőzhető a késedelmi kamat megfizetésére kötelezés sem.

[21] A fellebbezés alaptalan.

[22] Az ítéltábla megítélése szerint az elsőfokú bíróság a per eldöntéséhez szükséges tényállást helytállóan állapította meg, és abból helyes jogi következtetést vont le. A másodfokú bíróság osztja azt az álláspontját, hogy az alperes megsértette a felperes jóhírnév védelméhez fűződő személyiségi jogát, melynek kompenzálására 600.000 forint sérelemdíj szükségesnek mutatkozik, és osztja a döntés indokait is.

[23] A fellebbezés érveire figyelemmel az ítéltábla az alábbiakat hangsúlyozza.

[24] A törvényszék helyesen mutatott rá arra, hogy a perbeli közlés szerint a felperes nagyszámú kamuszervezetet hozott létre azzal a céllal, hogy a párt vezetését egy bizonyos jelölt nyerje el. Ez sérti a párt demokratikus működését, a tisztségviselők választásának szabadságát alapvetően kérdőjelezi meg, ebből adódóan a jogsértés nem bagatell.

[25] Tény, hogy közszereplőként a felperest fokozottabb tűrési kötelezettség terheli, azonban a közügyeket érintő véleménynyilvánítás szabadsága az alperest csak akkor védené, ha az általa közöltek valótanságáról nem tudott volna, és a foglalkozása által megkívánt körütekintést sem mulasztotta volna el. Ekként - mivel eljárása kifejezetten a felperes hiteltelenítését célozta - nincs jelentősége annak, az újságcikk közérdeklődésre tartott-e számot, miként a felperes személyének sem.

[26] Az ítéltábla véleménye szerint a felperest ért sérelem sérelemdíjjal kompenzálendő, annak megítélt mértéke pedig nem eltúlzott. Nem róható a felperes terhére, hogy a köztudomású sérelmen kívül további hátrányok bekövetkezését nem állították. A kifogásolt állítások alkalmasak voltak az irányában fennálló bizalom rombolására, hitelessége kétségbe vonására, mindemellett pedig az alperes felróhatósága nagyfokú volt.

[27] Az alperes arra helyesen hivatkozott, hogy a konzekvens bírói gyakorlat szerint a személyiségi jogsértés megállapításának nem automatikus következménye a sérelemdíj megítélése, és a körülmények mérlegelése azt is eredményezheti, hogy a jogsértő nem kötelezhető sérelemdíj megfizetésére (Kúria Pfv.IV.21.764/2015/4. számú ítélete – megjelent: BH2016.241.); így bagatell igény sérelemdíj megállapítására nem ad alapot (Kúria Pfv.IV.20.801/2021/5. számú ítélet [27]).

[28] Nem vitásan a felperes széles körben ismert párt, azaz közszereplő, azonban a rá vonatkozó célzatos, valótlan állításokat tűrni nem köteles. Az alperes nem értékitéletet

fogalmazott meg, hanem valótlan tényállásokat tett, melyeknek igazságtartalmát nem ellenőrizte. Közlései a közéleti vitához nem járulhattak hozzá, azok célja az érintett politikai hitelességének rombolása volt.

[29] Kiemelendő az is, hogy a Ptk. 2:52. § (2) bekezdésének az a szabálya, miszerint a jogsértés tényén kívül további hátrány bekövetkeztének bizonyítása nem szükséges, a hátrány bizonyításának eljárásjogi kötelezettsége alól mentesíti a nemvagyonni sérelmet szenvedett személyt.

[30] Az ítéltábla leszögezi továbbá, a sérelemdíj egyrészt a személyiségi jogsérelem tekintetében kompenzációs szerepet tölt be, másrészt a hasonló jogsértések megelőzése érdekében magánjogi büntetésnek is tekinthető (Szegedi Ítéltábla Pf.I.20.002/2017/8. számú ítélet [33] – megjelent: BDT2018.3821.). Ugyan ezt az utóbbi funkciót nem automatikusan kell figyelembe venni (Kúria Pfv.III.20.104/2024/5. számú ítélet [48] – megjelent: BH2024.182.), azonban a jogsértés súlyát számításba véve jelen esetben az igényelt, 600.000 forintnál csekélyebb összegű sérelemdíj a rendeltetését nem tudná betölteni. Mivel a polgári jog és a büntetőjog rendeltetése eltér, a sérelemdíj meghatározásakor nem lehetett jelentősége annak, hogy az adott tényállást a büntetőjog tilalmazza-e.

[31] Megjegyzendő, hogy a magánjogi büntetés funkció érvényesülése érdekében számításba vehető az is, hogy az alperes, mint profitorientált gazdálkodó szervezet az elmúlt időszakban jelentős eredményt ért el.

[32] Nem vitás, hogy a sérelmezett közlések azonos időszakban az alperes által üzemeltetett más médiaplatformokon is megjelentek, azonban ezeknek a címzettje más-más olvasóközönség; a www.hirportal1.hu Vármegye2i hírportálként működik. A célközönség eltérése miatt a jogsértő közlés más-más internetes felületen megjelentetése által okozott sérelem kumulálható.

[33] Az alperes tévesen érvelt azzal, hogy a felperesnek lehetősége volt a megfogalmazott közlések cáfolatára. Ehhez képest szükséges megjegyezni, hogy az alperes más hírportálokat érintő hasonló ügyekben meghozott ítéletek ellenére sem tett közzé önkéntesen olyan közleményt, melyből kitűnne, hogy az eredeti cikk valótlan tényállítást tartalmazott.

[34] Nem releváns, hogy az elévülési időn belül a keresetlevelet a felperes mikor nyújtották be (Kúria Pfv.IV.20.336/2024/6. számú ítélet [70]), illetőleg, hogy az elbírálás időpontjában a közlés aktualitása már kétségek nélkül halványult. A Ptk. 6:352. §-ából adódóan, melynek értelmében a kártérítés a károsodás bekövetkeztekor nyomban esedékes, a jogsértő közlés megtörténtekor a felperesek hátrányt szenvedtek, azaz egyik oldalról az elévülési idő ekkor indult meg, másrészt pedig az alperes késedelmi kamatot a cikk megjelenését követő naptól köteles fizetni. Tény, hogy a bírói gyakorlat szerint olyankor, amikor az elkövetés és az ítélelhozatal időpontja között olyan jelentős idő telik el, hogy az értékviszonyokban számottevő változás következik be, úgy a sérelemdíj összege meghatározható az elkövetéskori és az ítélelhozatali értékviszonyok alapján is, azonban az érvényesített sérelemdíj összegek az elkövetéskori értékviszonyoknak felelnek meg.

[35] Ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[36] A fellebbezés eredményre nem vezetett, így a Pp. 83. § (1) bekezdése és 102. § (1) bekezdése alapján a pervesztes alperes köteles megfizetni 96.000 forint feljegyzett fellebbezési eljárási illetéket az államnak, továbbá a Pp. 344. § (1) bekezdése szerint meghatározott tizenöt nap teljesítési határidőben a felperesnek a Pp. 81. §-ának megfelelően felszámított, a kifejtett tevékenységgel arányban álló, 60.000 forint + ÁFA, mindösszesen 76.200 forint másodfokú perköltséget (ügyvédi munkadíjat) a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024. (XII. 9.) IM rendelet 3. § (1) bekezdésének a) pontja, a (4) bekezdése és 5. § (1) bekezdése alapján.

[37] A másodfokú bíróság ítéletét a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül hozta meg.

Győr, 2026. március 24.

Dr. Lezsák József s. k.
k.

Dr. Molnár Andrea s. k.

Dr. Sarmon Hedvig s.

a tanács elnöke, előadó bíró

bíró

bíró